

1. fejezet

Vörösre festett táncparkett

Natasha alig aludt valamit az éjjel. Nem tudta túltenni magát a tegnapi csalódáson, és magát átkozta, mert bedőlt ennek a trükknek. Önsanyargatásából aztán emlékképek váltak ki, amelyek csak még mélyebbre taszították. A pillanat, amelyben halott öccsét tartotta karjaiban, hajnalig kísértette, míg nem úgy döntött, hogy megpróbálja egy könyvvel lefoglalni gondolatait. Pár oldal lapozgatása után azonban ismét előjöttek a borzalmas képek a fejében, de ezúttal hangok is társultak mellé. Szörnyű gépfegyverek zöreje, sikoltások és autógumik fájdalmas csikorgása a jégen. Ezek azok a hangok, amelyektől mai napig kirázza őt a hideg, ezért ügynökként sem volt hajlandó gépfegyvert fogni, vagy akár autóba ülni, csak ha nagyon muszáj volt.

Az őt emésztő gondolatok a forró fürdőig kényszerítették, ahol is a kádban elbóbiskolt nagyjából egy órára. A jéghideg víz érintésére és Oleg aggódó kopogtatására riadt fel. Elbíbélődve sminkjével, végül nem egészen napfelkeltére elkészült. Reggelije fölött lassan merengett, miközben édesanyja beszélt hozzá. Nem igazán tudta felidézni, hogy mit, de abban biztos volt, hogy az asszony fülbemászóhangja a véres emlékektől Svetlanaig sodorták gondolatait. Még mindig nem tudta kivenni a fejéből a lány mondatait és azon tűnődött, hogy mégis miféle trauma vagy sokk érhetette, hogy így

viselkedett. Miközben erre próbált rájönni, észrevette magán, hogy Liza lassan egy hete fel sem merült ábrándjaiban, miközben azelőtt csak rá tudott gondolni. Mintha csak egy fellángolás lett volna, amit egy jókora vödör vízzel oltottak el. A víz, akár csak Svetlana lenne, de nem tudja, hogy a vödöröt tartó alak Nikita, vagy a saját bátyja, aki megannyi más terhet adott a vállára. Erről eszébe jutott Dimitri, akit tegnap óta nem látott kimozdulni irodájából, ami azért furcsa, mert vacsoránál mindig ő jelenik meg először.

És ha már vacsora, akkor az elmúlt hetek egyik legszörnyűbb étkezésén voltak túl. Senki nem szólt egy szót sem, mert mindenki értesült a küldetés eredményéről. Csupán a gyerekek duruzsoltak az elején, de látva a felnőttek komorságát, végül ők is elhallgattak és némán a tányérjaik fölé meredtek. A három testvér, Anton, Sascha és Andrej közt legalább megalapozott lett a téma, hogy miről csevegjenek szobájukban, amíg odalenn a felnőttek halkan, búskomor hangulatban, szesz fölött beszéltek át a történeteket. Nik maradt köztük, elvégre valamilyen szinten már majdnem felnőttnek számít, de különösebben nem vette ki a részét a beszélgetésből. Ő csak egy dolog miatt ült az asztalnál, még pedig hogy Natasha tengerkék szemeibe révedjen. Ennél több nem kellett neki és ez sokkal jobb szórakozásnak is bizonyult, mint a leckét magolni.

Natashanak eszébe jutva bátyja különös viselkedése, úgy dönt, feláll a reggelitől, és benéz hozzá. Aggasztja Dimitri állapota, még ha tegnap úgy össze is zörrentek. Tudta, hogy ő állt legközelebb legkisebb testvérükhöz, és őt is viselte meg leginkább az elvesztése. Tisztában van

azzal is, hogy Dimitri hajlamos alkoholba fojtani bánatát, és amiket hallott Olgától, hogy korábban a barátnője elvesztése után is milyen gyakran nézett a vodkás üveg aljára, jobbnak látja, ha mihamarabb beszélnek. El sem tudja képzelni, hogy most mennyire maga alatt lehet.

A lány elvesztéséért is a Vladivostokokat lehetett okolni. Nikita parancsára pokolgépet helyeztek el Dimitri autójában három évvel ezelőtt. Az volt a terv, hogy a Nagy Kolja legidősebb fiát, a már akkor megjósolt örököszt veszik célba, csak éppen rosszul sült el a dolog. A férfi pont aznap adta kölcsön kocsiját a lánynak, aki a megbetegedett húgához akart leutazni pár városkával odébb. Mikor a lány beszállt, már a lesben álló megbízott Vladivostok sem tudott mit tenni, mivel a kulcsot elfordította. Annak következménye, és az a látvány; a szétégett roncsok közül kihalászott, ártatlan lányka életének elvesztése végérvényesen eltántorította a férfit, hogy saját autót birtokoljon, és az apjuk temetéséig egyszer sem volt hajlandó beülni egy járműbe sem.

Natasha megállva az iroda előtt hármat kopog. Mivel választ nem kap, így lassan benyit. Hogy is kaphatott volna bármiféle reakciót, mikor a férfi az asztalra hajtva fejét, karjaival eltakarva magát, görnyedten alszik? Mellette üres üvegek; valószínűleg csak így volt képes kiütni magát. Húga át tudja érezni, amit ő, mivel ha nem tartóztatná meg annyira magát az alkohollal szemben, biztosan ő is ehhez nyúlt volna, csak hogy egy röpke pillanatig elfeledhesse bánatát és képes legyen elaludni. Bár sajnálja kissé bátyját, azért ennek ellenére a kisebb csipkelődéseiből nem enged, így ahelyett, hogy halkan keltegetné, vagy nyugalomban hagyná, becsapja az ajtót.

Dimitri felriadva veri le mind a négy vodkásüveget az asztalról, amiből az egyik szilánkokra törik a padlón. Elkerekedett szemekkel pásztázza végig az irodát, majd mikor észreveszi a zaj forrását, morogva hajtja vissza a fejét.

- Hagyj békén! - dörmögi az asztalnak nyomva fejét.

Natasha ahelyett, hogy eleget tenne kérésének, inkább hangtalanul közelebb lépked, aztán helyet foglalva, összekulcsolja kezeit az ölében, és a férfire néz. Nem szól semmit, egy hangot sem ad ki. Tekintetével nem árul el semmit, csupán üresen bámulja, ahogyan gyerekkorában is tette, mikor el akart érni valamit testvérénél. Tudta, mint régen, most is a falra mászik ettől a viselkedésétől. Egy teljes percig csak némán ül ott vele szemben, rátapasztva tengerkék szemeit. Dimitri eleinte próbál tudomást sem venni róla, és a másik irányba fordulni, de akkor is bosszantja, hogy ennyire bámulja.

- Hagyd ezt abba! - szól rá még mindig mély, dörgő hangján, miközben próbálja elvonni saját figyelmét azzal, hogy a fiókokban kotorászik.

Aktákat lapozgat pótcselekvésként, várva, hogy a nő megunja ezt, és magára hagyja, ám húga ennél nagyobb játékos. Halkan, szinte észrevehetetlenül veszi a levegőt, kezeit továbbra is szorosan összekulcsolva tartja. Pislogni is alig pislog, amitől csak még jobban zavarba hozza a férfit, aki oda - oda sandítva, végül felsóhajtva löki be a fiókokat.

- Mit akarsz? Bökd ki, csak vedd le rólam ezt a rémisztő tekintetedet, mert a hideg kiráz ettől - Natasha elégedett mosollyal nyugtázza sikerét, és azzal bele is kezd.

- Szerettem volna tudni, hogy hogyan érzed magad a

tegnapi után. Nem láttunk a vacsoránál, és ami azt illeti ki sem mozdultál innen. Az ilyen magányodban mindig valami borzasztó ostobaságra adod a fejed - pillant az alattuk heverő üres üvegekre, amikből az egyiket arrébb is tolja bokájával.

Dimitri alaposan megdörzsöli szemeit, majd egy ásítást követően szólal csak meg:

- Nem szeretnék a tegnapi napról beszélni. - zárja rövidre, azzal kihúzva a fiókot, egy újabb vodkát helyez az asztalra. Mikor azonban felbontaná, húga ráteszi a kezét, és nem engedi, hogy magához emelje.

- Azt akarom, hogy tudd, ezzel semmi sincs veszve. A családunk most nehéz időszakot él meg, de hidd el, és bízz bennem, hogy előbb vagy utóbb nyomára bukkanunk annak a disznónak, és akkor meg fog fizetni a bűneiért, ezt garantálom. Addig nem hagyom el ezt az országot, míg Mihail nem kerül a kezünkre, erre megesküszöm.

- Akkor már most csomagolhatsz! - rántja ki a kezéből az üveget és csak azért is meghúzza.

Három kortyig bírja, míg a fejébe hasító fájdalomtól ki nem ejti a kezéből, és az üveg szét nem törik darabokra, amelyből a kifolyó vodkát a szőnyeg kezdi el magába szívni a férfi helyett. Natasha rögvest felismeri ezt a tüntetet. Dimitri annyira másnapos, hogy a szesz szagától is megfájdul a feje és görcsbe rándul a gyomra. Ennek ellenére azonban mégis kínozza magát, mintha nem lenne más választása.

- Dimitri nem folytathatod ezt az önpusztító életmódot! Gondolj a családra! Anyára, Nikora, az embereidre és... és Anastasiara is... - ejti ki végül nagy nehezen a szolgálólány nevét, amit bár nem szívesen tesz, de tudja,

hogy a férfinak ő is fontos, még ha ezt próbálja is leplezni.
- A család, és az egész szervezet tönkremegy, ha nem veszed kezébe az irányítást. Mit csinálnak az emberek szerinted, ha a vezetőjük lába alól kicsúszik a talaj? Ne hagyd, hogy a legnagyobb ellenségeink röhögve nézzék végig, ahogy megsemmisülünk!

Natasha még magán is meglepődik, hogy így vigasztalja bátyját. Sosem tett ilyesmit senkivel, nincs is hozzászokva, de valamiért úgy érzi, igazán jó benne. A siker halovány reménye azonban azonnal kihuny.

- Már rég megsemmisültünk - szól közbe végül indulatosan Dimitri. - Az ellenség a tegnapi nap során mért ránk végzetes csapást! Hülyét csináltak belőlünk, felfogtad te ezt? - fakadnak ki a merő düh és a napok óta elnyomott indulatok. - Olyan barom voltam, hogy elrendeltem ezt a küldetést, miközben a disznófejű a markában röhögve tudta elhagyni mindenféle ellenállás nélkül a várost. Az én parancsom alapján fulladt kudarcba minden. A családukon, de legfőképpen rajtam röhög az összes szervezet feje...

Natasha átgondolva szavait ismét próbálná valamivel meggyőzni a férfit, hogy nem olyan súlyos a helyzet, mint ahogy ő azt lefesti, ám ekkor váratlanul kinyílik az ajtó. Mindenféle kopogás nélkül, Igor lép, de inkább sántít be. Lábán az erős kötést átáztatta a bordó vére, vállát szorongatva pedig egy másik, megszáradt vértócsában hömpölygő seb bukik ki a testvérpár előtt.

- Nagy baj van főnök! - lihegi Frankenstein.

Dimitri némán ülve bámulja a férfi sebeit, mire Natasha veszi át tőle a szót.

- Mi történt? - erre fel is pattan a székből, mire a férfi

közelebb biceg. Megpróbálva nem kapkodni a levegőt, végül megszólal:

- A tegnapi fegyverszállítmány... - fújtat nagyokat. - A Vladivostokok... Mindet kipakolták... Az összes emberünk, aki ott őrködött, mind ott hevert holtan, mindenkivel végeztek kegyetlenül. Mire odaértem, ketten maradtak és azok is rám lőttek, így éppen hogy csak el tudtam menekülni - ül le nagy nehezen, miközben fogait összeszorítva fájlalja a vállán levő sebét.

- Ez azon a küldetésen történt, amire engem tegnap eredetileg küldtek volna? - merevedik le Natasha, és ekkor jön rá, hogy talán bizonyos szinten megmentette az életét a félreértés.

- Igen. A legjobb embereink vesztek oda. Antip, az egyik legjobb sofőrünk, Eldar, Agafon és Innokentij azaz Kescha is, pedig nem hittem volna, hogy náluk van jobb lövész a világon. Ahogy ezeket a neveket kiejtette, Natasha látta Dimitri arcán az újabb feltörni készülő indulatot, ahogy ajkaival némán formálja és ismételve magában az elhangzott neveket.

- Ki a felelős ezért? Ki volt ott a vezető akkor, esetleg felismerted? Vagy tán maga Nikita ment oda? A legjobb embereinkkel csakis nagy falkába összeverődve végezhettek. Azok a rohadékok lesben álltak a kurva életbe! - vág rá egyet az asztalra.

Még Natasha is összerezzen, és azon csodálkozik, hogy ez az ütés, hogy nem fájhat a férfinak, vagy ha igen, hogy - hogy nem mutat fájdalmat. Biztosan az idegességtől nem képes és nem is akar ezzel foglalkozni. Igor megtörli karvalyorrát, majd tudomásul véve a kérdést, gondolataiba révedve próbál visszaemlékezni.

- Azt hiszem magát Nikita helyettesét láttam, de csak egy pillanatra. Talán Leontij a neve. Igen, minden bizonnyal ő lesz az - erősíti meg magát sűrű bólogatással. Natasha egy pillanatra ledermed az ismerősen csengő névtől.

- Leontij... Leontij... - ismételteti magában.

Dimitri zavartan pillant felé, majd nem kifejezetten neki címezve indulatát, de bosszúsan förmed rá:

- T'án ismered, vagy volt vele dolgod? Nyögd már ki, ha bármit tudsz róla! - hangja vérfagyasztóan lengi be helyiséget.

- A tegnapi birkapásztor, akivel a végén meggyűlt a bajom, az emlegette ezt a nevet, miszerint ez a valaki üdvözlétét küldte nekem. Ezt egy bomba indítóval a kezében ordította, úgyhogy feltételezem, hogy ez a Leontij nevezetű fickó tudott rólam, még pedig valószínűleg az irodaházas balhénál. Több, mint valószínű, hogy ő robbantotta rám az épületet. De az is lehet, hogy nem... - osztja meg feltételezését Natasha vállat vonva.

- Nikita helyetteséről kiderítettem még korábban, hogy igencsak ért a robbanószeretekhez. Egy tűzszerészből lett Vladivostok tag, mivel emberünk nem kevesebb, mint Mihail legjobb barátjának egyetlen fia. Természetes, hogy ilyen kiemelt pozíciót kapott, elvégre belsősnek számít - közli a száraz tényeket Igor.

- Vagy úgy! - ül le végül kicsit lecsillapodva Dimitri.

Húga látja rajta, hogy most valamit fontolgat, ezért néma csöndben várja ki, ameddig a gondolatmenete végéhez ér. Egyik pillanatról a másikra ekkor a dühöngő tekintet most elégedett, bosszúálló vigyor fedi el.

- Mondd csak Igor, a múlt héten valami olyasmire is

fényt derítettél, hogy a jakutszki polgármester igen közeli kapcsolatba került a Vladivostokokkal, vagy nincs igazam? - sandít Igorra, aztán a nő számára érthetetlen módon rá, mintha köze lenne ehhez az egészhez.

- A lehető legnagyobb tisztelettel mondhatom uram, hogy igaza van, emlékei nem csalnak efelől. Olyannyira jó kapcsolatban vannak, hogy a ma megrendezett ünnepélyen is felbukkanhat pár „testőr”. Elvégre az ember egyszer ötven éves - ezzel Frankenstein megadja a következő kérdésére a választ, kitalálva a férfi gondolatmenetét.

- Ühüm... - bólint egyet Dimitri, amiből Natasha biztosra veszi, hogy kitalált valamit. Szinte biztos benne, hogy mit, már csak azt reméli, hogy okosan dönt az ő részéről és nem hozza olyan szituációba, mint a takarítás esetnél, mert ő biztosan nem lesz felszolgáló lány vagy lufit hajtogató bohóc egy szülinapon.

- Nos, akkor most egy olyan válaszcsapást fogunk adni a Vladivostokoknak, hogy egy életre megjegyzik, minket nem tüntethetnek el ilyen könnyedén a föld színéről. Natasha... - a nő szinte már várta, hogy elhangozzon a neve.

- Ezúttal milyen feladatot szánsz nekem? - mosolyodik el, megjátszva magát, mint aki nem tudja, hogy vajon mi is következhet.

- Azt akarom, hogy tedd el láb alól a polgármestert - Natasha erre elégedetten dől hátra a székében.

- Bármikor, de ezúttal szeretném megkapni a méltó fizetségemet a megbízás végén, mert anélkül sajnos nem vagyok felbérelhető - tárja szét a kezeit, ezzel mutatva, hogy pénz nélkül bizony tehetetlen.

- Amiatt ne fájjon a fejed! - válaszol hirtelen meglepően jó kedélyűen.

Nem tudja eldönteni a testvéréről, hogy bátyjának kicsit a fejébe szállt a pár perccel ezelőtti korty, vagy leplezni akarja szörnyű állapotát, amiben Natasha rátalált. Talán mindkettő egyszerre, de mindennek örül, hiszen nem kell lelkipásztort játszania, mert abba rövidesen belebolondult volna.

- Ki tudja, lehet az én szavaim hatására lett ilyen - vigyorodik el Natasha elégedetten.

- Már csak valami kell és készülődhetsz az ünnepélyre. Igor kérlek, hívd be Vladot! - a nő szeme ekkor elkerekedik.

- Minek ide ő? Mármint annyira nincs vele bajom már, mint kezdetekben, de ezt egyedül is el tudom végezni - szabadkozik rögtön, ám Dimitri érdektelenül lesepri a zavarodottságát.

- Örömmel hallom, hogy jól kijöttök. Szükség is lesz erre az elkövetkezendő órákban - kopogtat az ujjaival az asztalon, várva a férfit, miközben Natasha nem tudja leplezni értetlenségét.

Mikor rövidesen a fiú belép, Dimitri teljesen kifordulva magából, felállva székéből, tárt karokkal fogadja.

- Vladimir! Úgy örülök, hogy látlak! Lenne számotokra egy tökéletes feladat! Foglalj helyet! - amint a vigyor kiterül arcán, Natasha egyből megfejtí, mi is lapul a szándékai közt, miért is repes hirtelen az örömtől testvére.

Hát a viszontválasztól, vagyis a merő, véres bosszútól. Mikor Vlad helyet foglal, kínosan mosolyognak egymásra Natashával, és a fiú még valami integetés szerűséget is

megpróbál üdvözlésképp, de főnöke közbeszól.

- Gondolom, nem iszol, egyrészt mert a piát a szőnyeg hörpintette fel, másrészt lesz még erre bőven alkalmad a ma este.

- Miért, mi fog történni ma este, uram? - ráncolja homlokát, miközben szeme értetlenül ingázik a testvérpár között, amelynek fiatalabbik tagja felemeli kezeit, mondván „ne rám nézz, én sem tudok sokkal többet, hogy mi ütött ebbe a pasasba!”

- Ó, hát rövidre fogom. Nemes egyszerűséggel bálba mész az én szépséges húgommal - a hír közlésétől mindketten meredten néznek egymásra.

- Micsoda? - csattannak fel egyszerre a székből felpattanva.

Míg Vlad majd felgyullad a pirtól az arcán, addig Natasha tiltakozása szinte már égbe kiáltóan lesüt felháborodott tekintetéről.

- Ezt én nem! Biztos, hogy nem, úristen kizárt! - harsogja a próbafülkéből Natasha.

Dimitri utasítására, végül kénytelenek voltak elvállalni a több pontból álló feladatot, amelynek először legnagyobb részét a kellékek beszerzése tette ki, leginkább Natashanak. Báli ruhát, ahhoz passzoló cipőt, hajdísz, virágot, nyakéket és gyűrűt. Az apróbb dolgokkal már végeztek így délutánra, de a nő a ruhaválasztásnál most teljeséggel forr a dühtől, míg Vlad odakinn ülve egy kissozéken várakozik rá. El sem tudja képzelni, miként nézhet ki Natasha a választott ruhában. Vajon képes lesz ájulás nélkül megcsodálni, vagy a mentősöknek kell felkaparni őt az üzlet hideg padlójáról? Mindenesetre

lélegzetelállító látványra számít, de önáhított szépsége, már lassan tíz perce egyhelyben topog és szitkozódik. A káromkodásai lassan Vladnak okoznak kellemetlenségeket, mikor a megannyi dühös tekintet egyszerre dőfi le őt. Az esküvői bolt vezetője megelégedve a vásárlók egyre csak szaporodó panaszait, végül odamegy a férfihoz.

- Elnézést, lenne szíves szólni a menyasszonyának, hogy hagyja abba a trágár dühöngést? A vevők nem tolerálják ezt a lassan tíz perce tartó hangoskodást, így megkérném, hogy csitítsa kedvesét, vagy kénytelen leszek önöket elküldeni innen! - ezzel egy lenéző pillantást vetve a férfire és a káromkodó próbafülkére, visszatipeg a kassza mögé, ahol tette sarkallja szűrős szemeivel Vladot, aki végül nagyot sóhajtva feláll.

Őszintén már neki is kellemetlen ez az egész, és az sem könnyített a dolgán, hogy az általa igazán kedvelt személyt szerelmi szállal kötötték hozzá. Minden bátorságát összeszedve, végül elhúzza a függönyt, hogy rászóljon, ám egy szó sem tudja elhagyni a száját, mikor megpillantja abban a ruhában. Földig érő hófehér, apró díszekkel ékesített szemkápráztató, tömör gyönyör. Akár a friss hópehely megelevenedve, emberi alakot öltve, olyan tiszta és ártatlan. A fiú valahogy így képzelné el az oltár előtt, mielőtt kimondanák a nagy igent. Natasha tekintete, amint találkozik a fiúéval, megriadva kap a melleihez, aminek dekoltázsát igencsak kihangsúlyozza a ruha.

- Mégis hogy képzeled? Te perverz disznó! - vált erőszakos suttogó hangra, miközben harciasan kezdi el kirugdosni a fülkéből a szerencsétlen, elnémult férfit.

Mögötte az összes vásárló feléjük fordul, és rögtön össze is sűgnak.

- Szegény fiúcska, miféle asszonnyal kell hamarosan összekötnie az életét! - rázza meg megvetően a fejét egy teltebb asszony, mire az általa nem ismert másik is osztozik véleményén, miközben a szájához kapva figyeli a kissé megalázó helyzetbe került Vladot.

- Én is úgy sajnálom! Milyen fiatal még és egy ilyen házisárkányt kell eltartania majd. Merő döbbenet! - teszi színpadiasan homlokára kézfejét, mint aki menten elájul, a boltos pedig szemét forgatva könyököl, egy nagy sóhaj közepette.

- Kérlek, hallgass meg! Ránk szóltak, hogy kiküldenek ha... ha nem szólok rád, hogy fejezd be a hangos bosszankodást - nyögi ki végül, mire Natasha a felismerést követően megszólal:

- Vagy úgy! Én már azt hittem, hogy egy ilyen perverz kis dög vagy, de... de ez esetben segítségemre válhatsz - ezzel berántja magával a fiút, majd elhúzza maguk mögött a függönyt.

A két vásárló döbbenten néz össze elkerekedett szemekkel. Vlad vérvörös orcákkal áll meg mellette, Natasha hátat fordítva neki a tükör felé, azonnal ráparancsol:

- Segíts bekötni a fűzöt, mert ezzel bajlódom lassan öt perce! - Vlad megdermedve néz ki oldalra, hogy a nő a tükörben láthassa, azzal magára mutatva félénken teszi fel a kérdést:

- Hogy én? - hangja beleremeg, aztán az egész teste, ha abba gondol bele, hogy most a csupasz hátához és vállához kell érnie, vagy egyáltalán a testéhez.

- Nem, a vénasszony a közértből két utcával lejjebb! Szerinted ki a halál jó bűdös faszához beszélek? - fakad ki a lányból a még az eddigieket is kenterbe verő szidalma a férfi felé.

Nem is igazán rá dühös, hanem a ruhára, amit húsz perce igazgat magán, de még mindig nem tökéletes. Már megszokta, hogy a boltok fülkéiben csak magára ölti egy pillanat alatt, aztán megy is a kasszához.

- Ne haragudj, nem akartalak felbosszantani az ostoba kérdésemmel, csak... csak... Mindegy is - vált szelíd, halk hangra a fiú, azzal megbánó tekintetét leszegezve, nekiáll összehúzni a fűzőket, és elrendezni a Natasha által elérhetetlen pontokat.

A nő belenézve a tükörben látja, hogy mennyire rosszul esett a fiúnak, hogy így ráripakodott, így egy nagyot sóhajtva megszólal:

- Figyelj, ne haragudj, hogy ez így kibukott belőlem! Egész nap úton voltunk, hogy mindenféle szarságot beszerezzünk arra, amire nem is igazán akarom, és így a végére... hogy is mondjam... Kicsit elvesztettem a türelmemet, de nem rajtad akartam levezetni. Helyes és jó gyerek vagy te, aki végig szenvedte velem ezt a napot. Szó nélkül túrted a hülyeségeimet és bosszantó bosszankodásaimat, miközben nem érdekled meg ezt - süti le a szemét Natasha, mire érzi, hogy Vladnak megremegnek az ujjai és alig tudja megtartani a fűzőt.

A dicsérettől hirtelen a mennyekben érzi magát, ahonnan azonban azonnal a nő lerántja a földi pokolba és a merő valóságba.

- Azért ennyire ne érzékenyülj el és főleg ne bízd el magad! Attól még egy kis taknyos kölyök maradsz,

akinek vannak jó pillanatai - ezzel Vladimir szótlanul folytatja a munkát, majd mikor végzett, hátrébb lépve a nőtől vizslatja körbe, hogy nem maradt - e valami rendezetlenül.

- Nos, hogy tetszik? Szerintem csodásan mutatsz benne. Mint egy királynő. Az én királynőm... - bukik ki véletlenül halkán a fiúból, amitől azonnal rémülten tapasztja kezét a szájához.

Érzi, hogy most hatalmas hibát követett el, ezért nem győz szégyenkezni, de ezzel együtt nem mer további szavakat sem kiejteni, nehogy rontson a helyzeten, már ha van hova. Natasha váratlanul azonban ezen csak elmosolyodik, majd a ruhát igazgatva körülnéz magán. Megperdülve a földig érő ruhában, két oldalt felemeli, megnézi, hogy áll a combfixe. Nem túl biztató szájhúzogató után, halkán megjegyzi:

- Egy újabb ok, hogy miért nem akarok én megházasodni - rúgja le magáról a cipellőket, majd megpróbál ismét megpördülni benne, mint egy lelkes kislány.

Ez a látvány annyira megigézi Vladimirt, hogy elkerekedett szemekkel, nem győz megkapaszkodni a fogasban, nehogy elessen. Az azonban egy álló, legkevésbé sem rögzített fogas, így a tömény gyönyörtől mámorosan, elbódulva borul előre a nő lábai elé. A ruha alsó fodrai csiklandozzák az orrát, miközben főnökasszonya haragos tekintetében néz.

- Nem tudom mi ütött beléd, de kapard fel magad! Nem szarakodok több próbával az egészen biztos. Szedd össze magad, indulunk! - ezzel elegánsan megemelve szoknyáját átlépi a férfit, miközben sarkát visszalendítve,

finoman megböki egy kurta mosoly kíséretében.

Az összes kellék beszerzésével végezve, Natasha a fürdőszobában öltözködik. Körülötte a szolgálólányok sűrögnek - forognak. Anastasia kivételével, mindenkit segítségül hívott, míg amaz odalenn mosogat.

Az egyik a haját fonja, a másik körmeit reszeli és festi, a harmadik pedig sminkeli. Kislánykora óta nem érezte magát ennyire elkényeztetettnek, akár egy hercegnő a leggazdagabb udvarból. Hazugság lenne azt állítania, hogy nem tesz kedvére ez a fajta bánásmód, elvégre eddig ő dolgozott egész végig, ennyit megérdemel. A komornák minden parancsára azonnal ugranak neki, csak ki kell ejtenie a száján. Oleg alkalmanként beszél az ajtón át, hogy minden olajozottan megy - e. Dimitri őt bízta meg a felügyeletével, miután Vladot erre nem igazán találta méltónak, pláne nem alkalmasnak. Miután Natasha fejére felkerült a tiara, elhessegeti maga körül a szolgálókat:

- Na, végeztetek, most hagyjatok magamra! - a komornák hajlongva, pukedlizve hagyják el a helyiséget.

Vladimir odakinn már tűkön ülve várja, hogy a vad amazonból lett szépséges hercegnő kilépjen, ám mikor csak a rongyos, mocskos, foltokkal tarkított öltözetű szolgálók jönnek ki, izgatottan kérdi meg:

- Natasha még nem végzett? - igazítja meg a haját, várva, hogy bármelyik pillanatban kiléphet elé.

- Azt kérte, hagyjuk magára. Biztosan még elrendezi a neki szükséges dolgokat, de nekem elhiheti, hogy csodálatosan néz ki. Egy igazi Aphrodité lett belőle, én mondom! - beszél csupa csodálattal hangjában az a szolgáló, aki korábban Anastasiát megfedte.

Vastag tenyerében kendőt markolászva törli le az izzadtságcseppeket, azzal szólva a többi lánynak, leviharzanak az étkezőbe. Vladimir egyedül maradt az ajtóval szemben, ami mögött igazi csoda várja. Idő kérdése, de vajon mennyi? Meddig kell még megvonnia magától a látványt? Legszívesebben már most berontana, és nem csak megcsodálná, hanem szóvá is tenné gyönyörét, sőt mi több, azonnal az érzéseit is megosztaná vele, miközben gyengéden fogná kezeit. Vladimir fiatal, és még sohasem volt ennyire szerelmes. Fél, hogy a nő javára való korkülönbség miatt kiröhögné, hiszen egyes utalásaiból már így is azt vette ki, hogy csupán kölyöknek tartja a húsz éves fiút. Nem is sejti, hogy egy, a házban élő, tőle alig három évvel fiatalabb srác is osztozik szenvedélyén. Nagyot sóhajtván, elnyomja magában az összes vágányát és kiegyengetve frakkját, újból helyet foglal a sámlin.

Odabent Natasha a rúzsát viszi még fel bájos, életteli ajkaira, és ezzel végzett is minden külsőséggel. Most jön a biztonság. Egy pisztolyt és két teli tárat vesz elő. Az utóbbit még csak-csak be tudja dugni a combfixébe, de az előbbi lehetetlen az anyag szűkössége miatt. Nagyokat sóhajtozva végül egy nem túl kellemes helyre suvasztja be. A melltartójába, amitől így igen csak szorosra sikerült a dekoltázs környékén. A tapintás a nőt nem a legkellemesebb, vagy a legvidámabb dologra emlékezteti, mint általában úgy a legtöbb minden.

- Mintha daganatom lenne itt - simítja végig óvatosan.
- Erről jut eszembe, hogy nem ártana megfogadni a doki tanácsát és elmenni rákszűrésre. Elvégre az én koromban már, ennek komoly veszélyei lehetnek - egyengeti még

mindig mellkasát és az azt sanyargató szoros ruhát. - Rákszűrés és plasztikai műtét... Sohasem gondoltam volna pár évvel ezelőtt, hogy idáig eljutok. Így megöregedni... A ráncaim is... - tapogatja puha, szinte még bababőrét. - Miért nem lehetek olyan, mint anya? Neki olyan idősen is finom, alig zavaró ráncai vannak. Én meg? Csak egy gyorsan foszló öregasszony leszek, aki hamarabb folyik le a csontjairól, mint ahogy meghal. A szépségem, a vonzerőm... Minden odatesz, ha behúdom a harmadik x - emet is. Semmivé válok, és minden nőiességem odatesz - méri végig az összes vonását alaposan a tükörben, mire pupillái a ruhájánál is szűkebbé lesznek. - A hajam! - tapintja meg riadtan, mikor egy ősz hajszálat pillant meg benne. - Most mit csináljak? A rózsát eddig azért hordtam, de a bálban nem viselhetek művirágot, az hogy nézne már ki? Hogy fognak így rám nézni? Huszonhét évesen beléptem ebbe a korba és... Nem!

Kinyitja a tükör mögötti kissekreényt, amiben lázasan kezd kutakodni. Mindent feldúl, amit a komornák korábban szépen összeraktak. A sminkcuccokat, bátyjai borotválkozó felszereléseit, édesanyja hajbalzsamjait és samponjait, illetve a gyerekek tisztálkodó szereit.

- Hol van már? - rikoltozik magában, ezzel a mosdókagylóba hajigálva mindent, ami az útjába kerül.

Nagy nehezen a szekrény legvégében megtalálja a hajfestékét, aminek kibontásába eszeveszetten kezd bele. Ekkor valami kis szürkés dolgot pillant meg, ami a hajkoronájából hullik ki. Az őszhajszálnak hitt tollpihe, úgy szállingózik, mintha maga is egy hópehely lenne idebenn. Kínosan érezve magát a hirtelen pániktól, a

levegőt kifújva gör vissza mindent és csukja be a szekrényt.

- Az lesz a legjobb, ha megpróbálok lehiggadni. Máskor mindig sikerül, most miért ilyen nehéz? - sóhajtozik mélyeket, miközben próbál nem a tükörbe nézni.

A faliórára pillantva, látja, hogy lassan időnél vannak, így felhúzza könyökig érő fehér selyemkesztyűjét, amit eddig a bepiszkolástól való félelem végett nem öltött magára. Mély levegőt véve, még megbirizgálja elálló tincseit, kisimitja ráncosnak hitt arcát, azzal kopogós cipőjében elindul az ajtóhoz.

Vlad odakinn már majdnem elbóbiskolt a sámlin, mikor egyszer csak a fürdőszoba, vagy sokkal inkább Natasha tündöklő fényessége csapja meg arcát. Egyből felkapja fejét, tekintetét rabul ejti a nő. Letaglózva bámulja végig a hófehér tisztaságú mámorító gyönyörűséget. Natasha haján kívül minden fehérben pompázik, ezzel majd megvakítva az álmodozó fiút. Felemelő képzelgéseiből a nő kezdetben lágynak, édesen melengetőnek tűnő hangja egyre erőteljesebbé, végére pedig szinte rikácsolónak hat Vladimir füleinek.

- Magadhoz térnél végre, vagy felrúgjalak a sámliról? Nem érünk rá! Minél hamarabb el akarom végezni a munkát. Vlad?! - rikolt rá olyan fülfájdító hangon, hogy a fiú egyből összerezzen.

- Persze, ne haragudj, azonnal megyek, de menj csak előre! - ajánlja fel, hogy ezek után is tudja hátulról csodálni büntetlenül.

Natasha megforgatva szemeit, óvatosan megkapaszkodik a lépcső korlátain, hogy le ne bucskázzon irányíthatatlan cipellőjében. Mikor leérnek,

Nik éppen az ebédlőben fogyasztja el uzsonnáját. Amikor azonban megpillantja Natashat, a kenyér kiesik a kezei közül és a levegőbe harapva, mozdulatlanul mered előre. A nő nem foglalkozva a többi tekintettel sem, arra koncentrál, hogy szoknyája végét felemelve, nehogy hasra essen.

- De gyűlölöm ezt a tipegést! - szitkozódik magában, amíg a bejárathoz érnek.

Vlad kiszúrva a féltékeny szempárokat, egyből előveszi lovagias énjét, kinyitja az ajtót szépséges párjának. A mit sem tudó tekinteteknek ugyanis az jön le, hogy ők ketten szórakozásból, közös időtöltés miatt öltöztek így ki, miközben fogalmuk sincs róla, hogy ez mennyire kellemetlen inkább nekik. Persze eltérő okok miatt. Kinyitva a bejárati ajtót azonban Natashat megcsapja Szibéria kietlen valósága, a merő jeges szél. Azonnal összerezzen vékony kis ruhájában, miközben igyekszik a tipegést felváltani gyors léptekre, ám ez a hóban és a csúszós betonon nem megy zökkenőmentesen. Ahogy csak tud, úgy rohan be a dermesztő hideg elől a meleg autóba, ahol Oleg már várja őket. Vladimir nem győz loholni utána. El nem tudja képzelni, hogy a nő, hogy lehet ilyen gyors ebben a felszerelésben, míg Natasha pont hogy ellenkezőleg, azon háborog, hogy a fiú miért nem tud gyorsabb lenni, ha egyszer nem ő van ilyen megkeserítő ruhában. Mikor mindketten beülnek, Oleg kedves mosollyal az arcán fordul hátra feléjük.

- Mintha csak egy ifjú párt látnék életük legnagyobb és legmeghatározóbb eseményére készülődni - nem szánta gúnyos megjegyzésnek, de Vladot mégis sikerült elpirítani, míg Natashat felbosszantani.

- Oleg, vagy te taposol a gázra, vagy én két lábbal a szádba. Olyan éles sarkokon áll ez a nyomorult cipő, hogy a gyomrod is átlukasztom vele. Úgyhogy indulj már el te szerencsétlen! - pattan ki belőle a tömény frusztráció.

A komornyik tudomásul véve elfordul, azzal elindul a célállomás felé. Natasha addig megszabadulva fájdalmasan szorító lábbelijétől kinyújtja a lábát, egyenesen az anyós ülést előre feszítve. Az út kínos csendben telt, míg meg nem érkeztek a hatalmas épülethez, amelyet Városházának gúnyolnak. Valójában a helyi polgármester a saját elképzelései szerint húzatta fel, és mivel imádja a nagy giccses parádékat és ünnepélyeket, mint amilyen a mostani is, eszerint rendeztette be. A muzsikások nótája már a kocsiban megcsapja Natasha fülét, amitől neki előre görcsbe rándul a gyomra.

- Legyünk túl rajta... - húzza fel cipőit, ezzel becsapva az ajtót, távozik.

Vlad kínos mosollyal az arcán fordul Oleghez. A komornyik szelíd mosollyal az arcán int egyet hátra.

- Aztán vedd le a lábáról ma este! Kápráztasd el! - erre Vlad még kínosabb arckifejezéssel bólogat, majd sietve igyekszik Natasha mellé.

Az öreg megrázva a fejét, elgyönyörködve nézi őket, ahogy a fiú kézen fogja párját és egyensúlyban tartva, felsegíti a lépcsőn. Natasha nem ellenkezik, hiszen akkor erőteljesen lezúgna a lépcsőkről.

- Mintha a saját lányomat kísértem volna el az első báljára, vagy a menyegzőjére... Hihetetlen, hogy miként nőhetett ez a kislány így a szívemhez - enged meg magának szívmengető apai mosolyt egészen addig

figyelve őket, még be nem mennek a hatalmas kapukon.

Belépve a grandiózus terembe, Natasha azonnal elsápadva néz körül Vladdal egyetemben. Mindkettőjüket lenyűgözi a hatalmas csillogás és a megannyi fénycsóva, amely ide - oda táncol, akár csak a már megérkező vendégek. A nőnek ugyan kissé giccsesbe fordul át, ahogyan az aranyozott tálakat, függönyöket és a sok - sok számára feleslegesnek ható díszet és virágot bámulja. A márványpadló olyan fényesre lett sikálva, hogy minden embernek látszik a képmása, ahogy párjuk körül megfordulva, a zene ritmusára ropják egységesen. A zenészek mindent beleadva hegedülnek, fuvoláznak, klarinétoznak és még sok más hangszeren játszanak, amiket Natasha vagy nem ismer fel, vagy csak baromira nem érdekli. Sosem állt közel a zenéhez, és az énekhangja enyhén szólva sem volt soha a legkellemesebb az amúgy is rekedtes orgánuma miatt.

Az oldalt felsorakoztatott asztalokra tömérdek étel s ital tárul a szemük elé. Mint a hadsereg, úgy sorakoznak a kis szendvicsek, és minden tálra jut legalább tíz, különböző alkohol. A legtöbbel Natasha még életében nem találkozott és ezért nem tudja eldönteni, hogy ez jót vagy rosszat jelent. Vagy annyira selejt és olcsó mindegyik, hogy sosem került ilyenek közelébe, vagy olyan aranyárba mérik őket, amit Natasha nem engedhetett meg magának még gazdag családjá ellenére sem. Igazából mindkettőt egyszerre el tudja képzelni. A Városháza spórolva az amúgy is kétes eredetű pénzen, megvett mindenféle legalja italt, míg a drágákat a tehetős vendégek biztosították, akik magukkal hozták ajándékba a polgármesternek. Jól látszik, hogy mi az, amiből sokat

fogyasztottak és mi az, ami ott fog megrohadni a sarokban. Vladimir éhes szemei természetesen egyből az ételre tapadtak és már meg is közelítené, ha Natasha nem rántaná vissza egy határozott mozdulattal.

- Azt azonnal felejtsd is el! Nem zabálni jöttünk ide, hanem hogy felkutassuk a polgármestert és mihamarabb eltegyük láb alól. Nem fogok ebben a selyembörtönben feszengeni azért, mert neked megjött az étvágyad, vagy inni támadt kedved - hiába próbálják elkerülni a feltűnést, Natasha ezen mozdulata pár megvető pillantást magával vonzott az asztaloknál ácsorgó emberektől.

- Még egy kicsit sem? Nagyon éhes vagyok. El fogok ájulni, ha...

- Akkor fogsz elájulni, ha félholtra verlek - halkít a hangján, durva suttogásra, amitől csak még rémisztőbbnek fest. - Kezd el keresni a célpontunkat! Azt hiszem, valami alacsony kis kövér pacákat kell keresni sűrű, ősz bajusszal és undorítóan zsíros hajjal. Legalábbis a fényképről így vettem ki - Vladimir megfogva korgó gyomrát, nagy nehezen lemond az étel csábításáról, a kis szendvicsekről, amelyek hívogatóan merednek rá.

- Nem kelthetünk feltűnést! Már pedig, ha most itt ácsorogunk, és az embereket bámuljuk, akkor bizony azt fogunk gerjeszteni. Van egy sokkal jobb ötletem - borul bíborba bársonyos arca a fiúnak.

- Ki vele! Mi lenne az? - ráncolja a homlokát Natasha, mikor a férfi fél térdre ereszkedik előtte.

- Szabad egy táncra, hölgyem? - fogja meg a kis kacsóját.

Gyémántberakásos gyűrűjét a kesztyű felett megcsókolva, tengerkék szemeibe nézve teszi fel a

kérdést. Natasha egy pillanatra legszívesebben ellökné magától, de ekkor jön rá Vlad tervére.

- Szóval beolvadva a tömegbe, közel keringünk hozzá és úgy...? - mímél az ujjáival egy elsülő pisztolyt.

- Pontosan - mosolyodik el a fiú.

- Ez esetben igen, szabad! - hagyja, hogy a kezére is nyomjon egy csókot, azzal feláll mellé, szorosan megfogva azt - Remélem, tudod, hogy én általános iskolában táncoltam utoljára keringőt és akkor is majdnem felbuktam? - figyelmezteti a nő, mikor beállnak az alapállásba.

- Még szerencse, hogy táncoktató volt az eredeti foglalkozásom, azelőtt, hogy csatlakoztam volna a családhoz - kacsint rá megnyugtatóan a fiú.

- Oh, valóban? - lepődik meg Natasha.

Az utolsó lett volna, amit kinézett volna ebből a botlábú fiúcskából, hogy nem csak hogy ért a tánchoz, hanem egészen el is sajátította ennek tudományát.

- Nem, igazából még sosem táncoltam, de nem lehet olyan nehéz. Majd követjük a tömeget - borul szelíd vigyorba az arca.

- Hogy mi? - Natashanak ideje sincs reagálni, mivel a tömeg elindulásával, Vladimir őt is húzza magával.

A srác szeme ide - oda ingázik a többiek lába és partnere riadt arca közt. A nő nem tudja, hogy mit kell csinálni, csak esetlenül lépked, hagyja, hogy Vlad irányítsa. Ilyesmit sohasem engedett meg egy férfinak sem. Még az akkori keringőpartnerét is ő rángatta, amiből meg is történt a baleset, és mindenki elesett. A srác azonban úgy tűnik nagyon könnyen belejött és hamarosan nem kell már koncentrálnia, csakis a nőre,